

кажатъ, че самъ бащата Кубратъ раздѣлилъ царството по между синоветѣ си, но и тѣзи страна да земеѣ, пакъ ще дойдемъ до сжщитѣ скръбни заключения.

И тѣй, като водителитѣ тогава не сж имали истинно родолюбие, като тѣй злобно сж си враждували, и като най послѣ сж дошли до тамъ, щото онѣзи, които сж имали свята длѣжностъ да *стоятъ въ отечеството си* и да ся старають за уякчението му, излѣзли отъ бацинията си и отвели голѣми части отъ народа, то царството ни тамъ много ослабнѣло. Като помнимъ, че държавата ни тогава е била застрашавана и отъ вѣнкашни неприятели, то повѣдението на онѣзи царски синове и на други водители на народа става многократно по-черно и по-осждително. Онѣзи Българи, които останали въ старото си отечество около Волга, сж имали свое господарство послѣ за доста врѣме, но партиитѣ и раздѣленията били го осждали на вѣчна смъртъ. То е имало разни борби съ разни други народи, и най-послѣ е подпаднало подъ властѣта на Русситѣ и съвсѣмъ порусено и изгубено за България. Ако онѣзи Кубратовци да сж били мѣдри и родолюбиви, ако тѣ да сж били отстѣпчиви едни на други, и да сж дѣйствували задружно за уякчението на държавата си, то по всѣка вѣроятность днесъ щѣше да има една велика българска държава, която да е по право господарка на мѣстата съсѣдни на цѣлото Черно море и нѣщо повече. Азъ спирамъ тука. Нека читателътъ продължава самъ върху тѣзи неприятни размисления, особно държавнитѣ ни мѣжне трѣбва да ся спиратъ върху такива страници на историята ни.

Важний урокъ, който тѣзи прѣскръбни за България събития ни учатъ, и къмъ който всѣкой българинъ днесъ трѣбва да погледне, е че раздѣленията, тѣ е славията и крайнитѣ партизанства ослабватъ и съвсѣмъ съеипватъ цѣли царства.

Онѣзи Българи, които съ Кубратовѣтъ синъ Аспаруха дошли на Старопланинскій полуостровъ, както всички